

Viðmerking:

Aftursvar til Anju Hansen

Orsökirnar, til at eg eri tann einasti, ið skrivar í bløðunum um hetta, eru mangar. Tey flestu, ið halda við mær, flenna bara eftir tykkum. Tey halda tað, eg geri, vera líka hópisleyst, sum at tosa við sinnissjúklingar, menn-ingartarnaði ella robbottar. Óðrum er tað líkamikið, um rætt ella skeivt vinnur, sann-leiki ella lygn.

Orsøkin til at eg skrivi í bløðunum er, at eg havi roynt at ganga frá samkomu til samkomu og leitað eftir svarum, og eg eri bert blivin vistur frá einum einstaklingi til annan, har hvør segði, at tann næsti heilt vist hevði svarið. Tað hevði hann ikki. Tað sær ikki út til, at nakar skilur tað tveitið, sum stendur í biblíuni, tí at svar teirra voru eins skilaleys og tykkara eru nú. Munurin er, at nú kunnu øll sleppa at hoyra, hvussu tit svara leitandi sálum, og meta um hvussu skilagott tað er. Øll hava nú ein møguleika at svara spurningum mínum, so at øll tey, ið lesa bløðini, kunnu fá nakað burtur úr. Men alt hetta havi eg sagt fyrr. Hevur tú fylgt við?

Tá eg kjakaðist við Sonna Jacobsen segði hann einaferð, at hann helt mínar spurningar vera leiðandi. Tað eru teir eisini á ein hátt. At ein spyr ein retorískan spurning merkir, at ein veit hvat svarið verður. Tá eg spyrji um Gud veruliga drap bómni í Egyptalandi, av tí at Hann var illur við foreldur teirra, so vænti eg ikki at nakar fer at nokta, at so var. Heldur ikki vænti eg, at nakar kann rættvisgera hesa gerð. — Hvi spyrji eg so?

Tí at uttan so at tað kann rættvisgerast, so eiga vit ikki at taka undir við Gudi og tæna honum. Vit duga at meta um gott og ilt, og er tað, ið stendur í biblíuni, ikki gott, so eiga vit at vraka tað. Ein eigur **ongantið** at góttaka nakað uttan at skilja tað. Ger ein tað, so verður ein lumpaður av tilfildum sum Hitler.

Skilir ein ikki **hvi** Gud er rættvisur, t.e. kann ein ikki forsvara tað, Gud ger og biður okkum um at gera, so at tað kann kallast rættvist og gott, **so hevur ein ikki valt at fylgja Gudi, tí at Hann er góður**, men heldur vegna aðrar orsøkir. Hesar kunnu t.d. vera ótti fyri revsing Hansara ella ego-isma, tí at tað er einum líkamikið, um Hann er góður ella ei, bert ein sjálvur sleppur til himmals.

"The Blame Game"

At tú pástendur at eg skrivi alment, til at eg vil, at øll skulu siga "John hevur rætt, Gud er larin skeivur" og so alment lýsa tað á forsiðnum, er undir allan kritik. Hetta er "hin hátturin" at

kjakast, sum eg áður havi nevnt - tann, ið politikarar oftani nýta, tá ið teir stinga til hvønn annan, heldur enn at argumentera. Hetta er bert ein ússalig roynd, at fáa meg at siggja út sum ein egoist, ið vil hava mitt eina trýst ígjøgnum, heldur enn ein, ið heldur seg hava funnið sannleikan, og ynskir at deila tað við onnur — ikki tí at tað er **mitt** hugskot og eg vil hava æruna, men tí at tað er sannleikin. Og so sigur Jantelógin: "Tú vilt bara hava rætt, ha?" — Hesin setningur hevur einki skilagott í sær og er sovord, ein kann vænta sær frá smábørnum.

Somuleiðis tá ið tú tosar um "the Blame Game", ella sum Monty Python søgdu í skemti "let's not argue about who killed who". Hetta er aftur ein roynd at fáa kjakið út á eitt síðuspor, við at venda peikifingrinum frá tí ákærda móti tí, ið ákærir, við at siga: "Tú vilt bara skeldast ha?". Eisini er tað vanligt hjá fólki, verða tey átalandið fyri eithvørt, at siga: "Ert tú kanska perfektur?" — Hvussu vágur tú tær so at kritisera okkum?" — Hetta skal so hava við sær, at um tú nakrantíð hevur gjørt nakað skeivt í øllum líti títum, so hevur tú ikki loyvi at kritisera Hitler. Eingin hevur loyvi til at kritisera nakran og so trívist óndskapurin aftur, feitur og fegin.

Endamálið hjá mær er, at vísa fólki hvussu býttur og óndur kristindómur er. Tú kanst kalla tað at fara í bardaga við Gud, um tú hevur hug. Eg kalli tað at fara í bardaga ímóti einari gamlari bók, sum ígjøgnum höttanir um revsing fyri ólyndi og lyftir um løn fyri undirgigni ger fólki býtt og ónd. Er tað veruliga Gudi, eg berjist ímóti, so kann Hann vinna á mær við at vera góður og skilagóður (aftaná at Hann hevur givið mær tað minstu orsøk, at halda at Hann finnist). Eg tæni ongum, bert tí at viðkomandi er sterkari enn eg — tað eru tað so nógv, ið eru, og Hitler hevði verið millum tey. Ein berjist heldur ikki fyri at vinna, men fyri at berjast, tí at tað er rætt.

Arbeidsmennir í Vínarðinum

— "Hvi ert tú óður inn á Gud, fyri tað at Hann er góður ímóti børnunum og gevur teimum atgongd til sín?" — Eg eri ikki illur við Gud, tí at Hann er náðigur móti teimum, ið doyggja áðrenn tey eru nóg gomul til at taka imóti Honum. At tú sigur hetta ger, at eg missi vónina fyri at tú skilir nakað av tí, og havi skrivað. Eg vísi bert á skilaleysið í hesum, at ævig rættvisi veldst

um tilvild — at tey, ið eru so "óheppin" at líva nóg leingi til, at tey kunnu haldast til svars fyri misgerðir teirra, skulu pinast um ævir. At siga at eg eri illur, tí at Hann er góður við børn, er tað sama sum at siga at eg ikki dámdi Hitler, **tí at hann var góður við tykkara** ("Hey, hvat hevur tú ímóti tykkara?") — Fávitska!

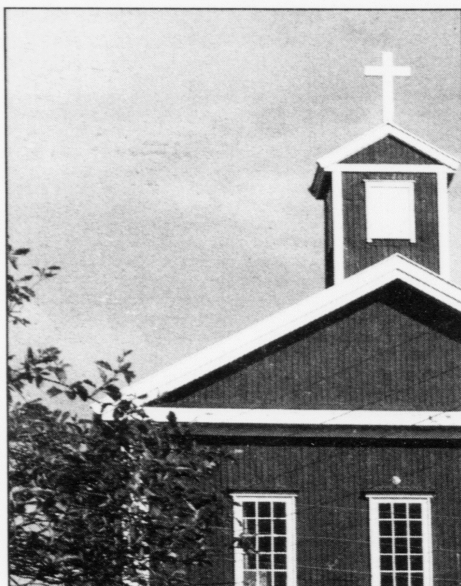
Men eg nýðist at peika á, at hann ger gott ímóti øðrum og ilt móti øðrum fyri at prógva, at hann er órættvisur, tí at rættvisi merkir, at ein fer líka væl við øllum.

Viðvíkjandi dómnum um víngarðin, so høvdu arbeidsfólkini í dómnum ikki fingið somu løn, var tað í dag, at tað hendi, at tá vit hava ein hátt at lona arbeidsfólki, ið eitur "tímaløn". Hetta er ikki bara okkurt lógið hugskot, men tann besti hátturin, við hava funnið, at lona fólki rættvist. Gevi arbeidsfólki, ið arbeida fyri meg, ymiska løn, hóast tey hava arbeitt líka nógv, eri eg órættvisur. Somuleiðis er, um eg gevi arbeidsfólki somu løn, ið **ikk** hava arbeitt líka nógv. Tað nevnist framumtøka (ella favorisering). At eg havi rætt til at gera sum mær lystir við mínum peningi er nakað heilt annað: eg havi eisini rætt til at geva hvítum fólki forrættin yvir svartum fólki, tað er jú mitt lív, mín vælgerð, mínir pengar. Men "rættvisi" merkir nakað annað, nevniliga at fara eins væl við øllum. Tann hugsanin, at Gud gevur smábørnum frámhjárætt til automatska frelsu, livir ikki upp til hetta hugtakið (rættvisi alto), men tað vil ikki siga, at eg leggi uppskot fram um, at Hann átti at koyrt bómni í helviti eisini. Hetta var nakað, tú komst við, Anju. Tú ert eyðsæð so von við hugsanina um helviti, at tú einki annað uppskot hevur. Hvussu við, um Hann nú frelst okkum øll? Ella ongantið skapti okkum? Sjálvt tað hevði verið betur enn revsing helvitis.

Pedagogikkur

Viðvíkjandi Eden, trænum og slanguni, so er tann týðingarmikil spurningurin: Vildi Gud, at vit skuldu vita um gott og ilt, ella vildi Hann tað ikki? — Vildi Hann tað ikki, hvi setti Hann so træið har? — "Tí at Hann vildi, at vit skuldu vera fri og ikki trælir", svaraðu tey kristnu so. Eg fari at meta um hvussu skilagott hetta er, við at gera tvey líknislar.

Fari eg at vitja Niagarafossarnar saman við børnum mínum, so fari eg at forða teimum frá at nærkast kantanum. Eg fari ikki at loyva teimum, at gera sum teimum lystir, tí at eg veit,

(savnsmynd)

at tey eru býtt og ikki vita, hvat ið er best fyri tey. "Er træið gott ella ringt?", nýðist Gud at gera av. Er tað ringt, so eigur eithvørt ábyrgdarfult foreldur at forða børnum sínum at nærkast tí.

Á sama hátt: Veit eg, at ein sinnissjúkur persónur býr nær við hjá mær, ið meira enn so kundi funnið uppá, at givið børnum mínum eitur, ið líktist góðgæti, so hevði eg ikki loyvt honum so mikil sum at nærkast børnum mínum (fyri at koma mær undan fleiri misskiljingum, so fari eg hesaferð at avdúka, hvønn eg líkni við: slanguna). Eydnast tað honum at sníkja seg inn kortini, so er tað ikki mín skyld — eg havi roynt mitt ístata. Tað sama kann ikki sigast um Gud. Hann er alvitandi, so tað merkir, at Hann í roynd og veru stóð og hugdi at, meðan børn Hansara vórðu eitrad. Og so vilt tú vera við, at eg missi "pointið", ið er kærleiki Guds, men eg siggi ongan kærleika.

— "Um træið ikki stóð har, so høvdu tey óivað verið ólyndi í onkrum øðrum", sigur tú so, fyri at taka skyldina burtur frá Gudi. — Hvat er títt "point"? Hava vit valt at vera býtt, góðtrúgvín og forvitin? Hava vit skapað okkum sjálvi? Vit eru, so sum vit eru, tí at Hann gjørdi okkum soleiðis.

Krossurin

Som eg greiddi frá í einum øðrum lesarabrævið, so kom Gud niður á jorðina, fyri at ofra seg sjálfvan til seg sjálfvan, fyri at geva sær sjálvum loyvi, at broyta eina lóg, ið Hann sjálfur hevði gjørt. Royni eg at

halda mær frá at flenna í kiki, so kann sigast um hetta, at Hann sjálfur hevur gjørt tær lógirnar, ið siga, at vit øll skulu í helviti (og helviti sjálvt), so ein átti at hildið, at Hann í minsta lagi kundi fáa okkum burtur úr hesum ruduleika, av tí at tað er Hansara skyld. At Hann velur at gera tað, við einum krossfestingarríttali, tað er Hansara sak. Hann var longu í fer við at broyta fornar lógir undir navninum Jesus (Tí hava hoyrt..., men Eg sigi tykkum...), so Hann kundi eisini broytt lógina, ið sigur, at "eingin fyrigving kann vera, uttan so at blóð flýtur", og bara sagt: "Nú eru øll frelst".

Tú sigur eisini, at Gud heldur tað vera rættvist, at vit fortapast, taka vit ikki imóti offri Hansara, tí at Hann ikki kann hava slík í ríki sínum. Fyrst av øllum, so nýtist Honum ikki at pína okkum í allar ævir, bara tí at Hann ikki vil hava okkum; Hann kundi t.d. beint pínulest fyri okkum. Fyri tað næsta, so hevur Gud skapað hugtakið "rættvisi" og Hann kann tí broyta tað (Hann hevur jú gjørt tað fyrr). So orsøkin, til at vit fara í helviti, er ikki tí, at tað er neyðugt, ella tí at tað er rættvist (tí at "rættvisi" jú bara merkir tað, Hann vil), **men tí at Hann vil tað**.

— "Tú kanst biðja Gud geva tær eina (opinbering), men tú kanst ikki freista Hann." — Hvat merkir hetta? Kann eg fáa eina opinbering ella ei? Ella er hetta ein hittin-órðaður háttur at siga, at tað er at freista Gud, biðir ein Hann um eina opinbering — at tú kanst biðja Hann um eina, men ikki fáa hana?

Ella merkir tað, at um eg biði um eina opinbering og

fái hana ikki, so merkir tað, at eg royndi at freista Gud, heldur enn at eg bara søkti sannleikan? Hetta minnir um, tað ið hendir, tá ið fólk vegna vónloysi venda sær til eina samkomu, ið trýr upp á gróðing, og tá ið so einki hendir, hóast biðið hevur verið fyri teimum, so fáa tey at vita, at tað er teirra skyld, tí at teimum vantar trúgv. — Hetta er alt samalt bara vánaligar umberingar fyri lygn og idioti.

Matteus 12:39 tykist klárt at siga, at einki tekin verður givið okkum. Hetta, um ikki annað, er erligt: Hann vil hava okkum at trúgva, ikki vita. Tú greiðir Hann okkum aldri frá, hvi hetta er so. Hvi er tað neyðugt hjá okkum at líva í angist og óvissu alt okkara lív? Hvi kunnu vit ikki **vita**?

— "Og síðani stendur, at fyri at kunna kalla, mugu tey fyrst trúgva, at Hann er, og fyri at kunna trúgva at Hann er, má onkur síga teimum tað" (tí at Gud ætlar ikki at gera tað). — Her siggja vit aftur, hvussu ævig rættvisi hongur á tilvild; um menniskju (ella posturin) røkka fram ella ei.

Nær kemur Jesus?

Viðvíkjandi afturkomu Jesusar, so komst tú ikki við nakrari umbering ella frágreiðing fyri fólksku lyfti Hansara um at koma skjótt aftur. Heldur sigur tú, at nú, av øllum tíðum, liggur sera væl fyri hjá Honum at koma aftur. Øll halda altdi teirra egnu tíð vera serliga, og fólk hava altdi sagt sum tú: "Endin er nær! Eg veit, eg veit — tað hava vit sagt í næstan 2000 ár, men nú er Hann altso veruliga nær, og eg meini tað."

Er túsundárárki møgulega líkt hvíluðegnum? — Eg veit ikki. Er tað? Hvat fer teg at halda tað? Og hevur tað nakað at siga? Tá ið Hann hevur sagt, at "dagur Harrans kemur sum tjóður á nátt", er tað so ikki fáfongd at royna at gita nær Hann kemur? Kann Hann ikki lumpa okkum, um Hann hevur hug? Hann lumpaði Jehova Vitni væl og virðiliga í 1914. Og kom Hann aftur nú, so var Hann kortini ikki "skjótur" aftur, sum Hann lovaði.

Og eru 1000 ár veruliga ein dagur fyri Honum (2. Pæt. 3:8), so er Hann jú tíðarbundin, eins og vit eru tað, bert á ein annan hátt. Skal nakað skil vera í, so mugu vit ganga út frá at hetta, at túsund ár eru eins og ein dagur fyri Honum, bert merkir, at Hann er tíðarleysur. Men so átti Hann ikki at orkynla okkum við at siga, at Hann verður skjótur aftur.

John Johannesen